

Hallom a telefont, a férj
sírásba csukló szavait:

— Most este, negyedhétkor
elállt a lélegzése is...

Pedig még úgy, de úgy örült
utolsó leveleteknek.

GERGELY ÁGNES

Challoner tizedes Karthágó romjain

A régi fény sehol. És sehol a régi
árnyék. A gőg mellől a nyomorultság
tudása is elveszett. A nagyhatalmi
főlény sertésóljából a bűz, a
mirigyváladékoké. Kőoszlopok, leprás
orrú szoborfejek, mélyvízi deszkák,
sziklacsonkok holdfényt járatnak
a felszínen; napfény nem ér a koldusok
egymásba süppedt sejtjeihez, történetéhez
— sejtjeik földigiliszta-sejtek, történetük
rovarok története, hol osztályharcnak hívják,
hol így: „a nép türelme elfogyott”, hol így:
„tört-zúzott a söpredék” — a törmelék, éjjel,
a csillagáradatban, Sándor, Pompeius,
Caesar, Antonius nevét cirpeli szét,
nagy férfiak, víttak, szerettek, haltak,
míg a többi csődült, páرزott, szertemállott.
Onnét nézve, mit látnak most?
Rezesbandát, mely csattog, hogy a Császár
isten? Hogy Rule, Britannia? Hogy Über
alles? Hogy Ja drugoj takoj sztranü
nye znáju? Ami változik, visszaváltozik,
és változik, ami visszaváltozott; egy perc
megállás a tüzes keréken, a névvel jelölt
harc, szerelem, halál magasában
nem tud annyit, nem tart magában
annyit, mint a Tan, lett légyen tanítványnak,
fióknak, nyirkos földkupacnak írva,
s írója könek, rovarnak, üvegfalnak
tekintve — Karthágótól Athénig füstölög
az avar, önnön szerelmétől felgyúl,
az aquaeductus újra ép, víz zuhog
a sivatagba, mindenestül elnyeli
hatalmas, igaztalan mérlegét a levegőég.